

# TERVEYS JA SAIRAUS

## Pekka Ervastin esitelmä 10.4.1932

Fyysillinen ruumiimme kannalta on, voisimme sanoa, tehtävämme tässä näkyväisessä maailmassa oppia sitä pyhänä pitämään. Siihen viittaa Paavali, kun hän sanoo, että fyysillinen ruumis, Sooma, on Pyhän Hengen temppele. Nythän me ihmiset sangen harvoin muistamme tämän, en sano lauseen, vaan totuuden. Me muistamme sangen harvoin sen totuuden, että näkyväinen, fyysillinen ruumiimme on Pyhän Hengen temppele. Sillä epäilemättä me vietämme ainakin osan ajastamme sillä tavalla, että voisimme syystä sanoa, ettemme muista ruumiimme pyhyttä, vaan että me sitä ajatuksillamme, sanoillamme, teoillamme ikäänkuin saastutamme. Me saastutamme niinsanoaksemme sitä temppeleä, joka on meille annettu. Ymmärrämme tämän sanan ”ruumis on Pyhän Hengen temppele“. Muistamme, mitä tässä sarjassa pitkin tätä vuotta olemme puhuneet, sillä muistamme, että meidän fyysillinen ruumiimme, tämä näkyväinen, on kaikista vanhin käyttöväline, mikä meillä on. Tämä ruumishan se ensiksi luotiin, jos semmoista sanaa tahdomme käyttää, sillä jos voisimme sanoa, että meidän minuutemme on vasta tässä neljännessä luomispäivässä päässyt kehityksensä alkuun, ja jos voimme sanoa, että tunnekäyttövälineemme, tunteemme, himomme ja halumme, jotka asuvat astraaliruumiissa, luotiin tätä ennen ensimmäisessä eli kolmannessa luomispäivässä, niin meidän täytyy tunnustaa, että fyysillisen ruumiin molemmat kaksoispuolet, eetteri- ja karkea fyysillinen ruumis luotiin ensimmäisinä luomispäivinä eli manvantaroina, eetterinen toisena ja fyysillinen ensimmäisenä manvantarana. Eihän meidän ole lupa sanoa, että nämä ruumiit

luotiin, mutta meidän täytyy sanoa, että fyysillisen ja eetterisen ruumiin siemen laskettiin silloin elämän minään. Fyysillis-eetterinen ruumis on täten vanhempi kuin meidän minuutemme, jos kohta monaadimme, niinkuin olemme nähneet ja selittäneet kyllä on ollut olemassa iankaikkisesti, mutta kun se alkoi pitkän vaelluksensa, niin ei tämä minus, jonka heijastuksena on persoonallinen minä, syntynyt ennenkuin vasta myöhään, jotavastoin nuo ruumiit, käyttövälineet luotiin ennemmin. Tämä on muistettava seikka etenkin juuri näkyväisen, fyysillisen ja eetteriruumiin suhteen, sillä se merkitsee toiselta puolen, että nämä fyysillis-eetteriset ruumiit ovat vanhempia kuin meidän minuutemme. Ne ovat siis meidän itsemme vanhempia osia tässä aurinkokunnassa, ja toiseksi ne ovat, niinkuin meidän täytyy sanoa, kokeneempia ja viisaampia kuin meidän persoonallinen minämme. Ne ovat viisaampia kuin meidän minuutemme sentähden, että meidän minuutemme on nuorempi, myöhemmin syntynyt. Näissä käyttövälineissä piilee luonnon oma laki ja se niissä vaikuttaa, ehkä tehokkaimmin, ehkä läheisemmin kuin meidän omassa inhimillisessä minuudessamme, jonka ominaisuuksiin kuuluu jonkinlainen vapaus. Fyysillis-eetterinen ruumiimme on pikemmin organismi, melkein kuin koneisto, ja ehkäpä silloin hienompia koneistoja, mitä on, esim. sähkö ja radio. Sillä ei ole sitä vapautta, mikä on ajatuksella, tunteella, persoonallisella ominaisuudella, joka on myöhemmän kehityksen tulos, mutta joka taas on vähemmän kokenut, vähemmän luonnon laeista tietoinen kuin fyysillinen ruumis, tavallaan niistä tietämättä. Sen tähden Nietzsche, joka luultavasti ei tuntenut näitä okkultisia seikkoja, oman intuitionsa voimassa aivan oikein sanoi, että ihmisen pitäisi oppia tuntemaan ruumiinsa ääntä. Todella, jos oppisimme kuuntelemaan fyysillisen ja eetterisen ruumiimme ääntä, jos oppisimme toisin sanoen ymmärtämään sitä suurta

luovaa viisautta, mikä tähän ruumiiseen on kätkeyty, silloin paljon paremmin tietäisimme, kuinka meidän on eletävä ja oltava. Kuinka me nyt tiedämme, kun järjellä ja tunteella päätämme. Jos me osaisimme lukea oman ruumiimme kieltä, tulkita kaikkea sitä kokemusta, mitä siinä salaisesti piilee, niin silloin kyllä viisaammin voisimme järjestää omankin elämämme. Tämä on suuri totuus, jonka Nietzsche havaitsi, ja sen tähden meidän on itseasiassa opittava, niinkuin sanomme, askel askeleelta, pitämään tätä ruumistamme pyhänä. Se on tavallaan kuin vieras puoli itsestämme, tavallaan kuin luonnon lahja, jonka saamme vanhempiemme kautta suurelta luonnolta ja alunperin enkeliolennoilta. Sen tähden se ei ole niin välittömästi meidänkään vaikutuksemme alainen, kuten esim. ajatuksemme ovat. Ajatusmaailmaa voimme koko paljon oppia hillitsemään ja ohjaamaan, mutta ruumis on kuin jokin todellisuus meidän seurassamme, joka ei meitä välittömästi tottele. Se on jokin, jonka olemme valmiina saaneet. Ja tämän on selitettyä siinä okkultisessa tosiasiasa, että korkea enkelijärjestö Thronoi – Valtaistuimet – antoi ensimmäisessä manvantarassa tälle fyysilliselle ruumiillemme siemenen, ja samalla se myös leimasi siihen sen leiman, joka kuuluu yhtenä oleellisena ominaisuutena meidän monaadiimme, ja jonka tarkoitus on tässä kehitysjärjestelmässä kehittyä esille monaadistamme, nimittäin, kuten tiedämme, Aatman, sisäisen hengen, tahdon. Ja vaikka se on korkein henkisessä kolminaisuudessa, niin samalla Aatmaa juuri vastaa fyysillinen ruumiimme.

Olemme nähneet näissä luvuissamme, kuinka Manasta vastaa astraliruumis, kuinka itseasiassa manas herää astraliruumiin toiminnan kautta muodostaen niinsanotun mentaliiruumiin, jonka avulla se kehittyy. Sen tähden manas muodostuu astralis-mentalisesta ruumiista. Buddhi taas on tuloksena

eetteriruumiista, eetteriruumiin siitä muodosta, siitä alkuperäisestä siemenideasta, täydellisestä kauneuden ideasta, mikä siihen leimattiin. Buddhi tulee olemaan sen leiman tulos pitkien, äärettömien aikajaksojen kuluttua, ja eetteriruumiissa piilee tämän ikuisen muodon idea. Taas meidän fyysillisessä ruumiissamme piilee, kuten voimme sanoa, aatmaan leima, sillä ilman tätä fyysillistä ruumista ja sen aatmaan eli tahdon leimaa ei mikään voisi järjessä eikä rakkaudessa tulla ikuiseksi ja pysyä ikuisena. Fyysillinen ruumis on pysyväisyyden idean toteutuma. Siinä on, kuten viime kerralla jo mainittiin, aineellisuus aivankuin pysähtynyt hetkeksi. Se ei muuta muotoa, vaan on jähmettynyt, pysähtynyt. Luusto, luuranko, on tuon aineen pysähtyminen, ikäänkuin elämän negation, kuolema elämän keskellä. Se on elämä, joka juuri voittaa kuoleman, tai kuolema, joka juuri kamppailee elämän kanssa ja todistaa samalla, että elämällä on voimaa ja valtaa kuoleman yli. Kuitenkin luuston aate, idea, on muodon jähmettyminen, joka on tapahtunut kuoleman kautta ja samalla kuoleman voittamisella. Se on syvälinen, tuo okkultinen idea fyysillisestä aineesta, mutta jonkun verran meidän täytyy käsittää tätä asiaa, jotta ymmärtäisimme, että ilman tätä fyysillistä elämää, ilman näitä pysyväisiä kiteytyneitä muotoja emme voisi mitään oppia, järkemmekään ei voisi kehittyä eikä päästä totuutta ymmärtämään, jos se ei oppisi pitämään muotoa pysyväisenä, ensin ulkopuolella itseä ja sitten itsessä. Nythän tiedämme, että tässä fyysillisessä elämässämme me kyllä ajattelemme ja tunnemme näitten sisäisten, sielullisten käyttövälineitten välityksellä, ilman astraliruumista ja siitä muodostunutta mentaliruumista emme ollenkaan voisi ajatella ja tuntea. Mutta kuitenkin tiedämme samalla, että fyysillisen elämän aikana emme myöskään voisi ajatella ja tuntea mitään ilman fyysillistä ruumista. Se on juuri fyysillisen ruumiin avulla, kun sittenkin

kaikki ajattelemisen ja tuntemisen tapahtuu tässä näkyväisessä maailmassa, jossa itsetietoisuutemme herää. Sen tähden olemme lähellä tätä fyysillistä ruumista. Vaikka sielumme on aivankuin erillään, niin kuitenkin olemme läheisessä yhteistoinnassa sen kanssa, niin ettemme tässä näkyväisessä maailmassa olisi tietoisia, jos se ei tapahtuisi fyysillisen ruumin ja lähemmin sanoen fyysillisten aivojen välityksellä. Sen tähden kaikki inhimilliset käyttövälineet ovat läheisesti liittyneet toisiinsa ja riippuvaiset toisistaan. Sen tähden ihminen, joka on jossakin käyttövälineessään sairas, ei osaa toimia aivan luonnon määräämällä tavalla, hän on epänormaali eikä siis siinä tilassa, kun luonto on tarkoittanut. Voimme ilman muuta ymmärtää, että eläessämme tässä näkyväisessä maailmassa, niinsanottuun terveyteen, onneen ja täydelliseen voimaan, inhimilliseen voimaan kuuluu, että meidän kaikki eri käyttövälineemme, kaikki astralis-mentaliset ja eetteris-fyysilliset ruumiit ovat sopusoinnussa keskenään. Ja sitten vielä, että ne ovat oikeassa suhteessa itse meidän minuuteemme, ja voimme vielä lisätä, että kukin näistä käyttövälineistä on, niinkuin lyhyesti voisimme sanoa, puhtaan puhtaassa tilassa. Jos eivät meidän sielumme sisäiset käyttövälineet ja tämä näkyväinen ruumis ynnä sen kaksoispuoli, eetteriruumis, ole oikeassa suhteessa toisiinsa, niin meidän sieluelämämme ei voi olla normaali, jos ne eivät ole puhtaat kukin omalla alallaan, niin silloin me emme ole ihmisiä aivan sanan todellisessa merkityksessä. Ja jos ne eivät ole kaikki oikeassa suhteessa meidän minuuteemme, niin ehdottomasti me myös olemme sairaita silloin.

Nyt meidän täytyy vähän kääntää huomiotamme tähän ruumiitten terveyteen ja sairauteen, ja silloin heti ymmärrämme, että fyysilliset sairaudet eivät ole ainoastaan ulkonainen fyysillinen ilmiö, vaan ilmiö koko meidän muodollisessa

kokoonpanossamme. Joskin meidän inhimillinen minuutemme, se joka käy läpi elämän ja kuoleman, olisi terve, mutta sen käyttövälineet sairaita, on sairas myös se minän heijastus käyttövälineessä, jota nimitämme persoonalliseksi minuudeksi. Tämän kaiken me ymmärrämme paremmin, jos otamme joitakin esimerkkejä käytännöstä. Silloin on otettava huomioon, että ihminen on jälleensyntyvä olento, että paljon siitä, mitä nimitämme sairaudeksi, on jotakin, joka on tullut meille menneisyydestä, sellaista, joka siis on karmaamme, niinkuin sanomme itämaalaisella nimityksellä, ja niinkuin me teosofisina totuudenetsijöinä olemme tottuneet sanomaan. Sairaus on usein karmaamme. Se ei merkitse, ettei se olisi itsemme aiheuttamaa, mutta se merkitsee, että se on aiheutunut jossakin entisessä ruumistuksessa, mistä nyt on johtunut, että meillä on jokin synnynnäinen heikkous ja taipumus määrättyyn sairauteen tai heikkouteen. Sillä joskin voimme sanoa, että on luonnollista saada nuhaa, kun olemme varomattomia kylmässä tai kosteudessa, ja silloin se on nähtävästi suora seuraus kylmettymisestä, tai että on luonnollista saada yskää silloin, niin voimme lisätä, että jos tämä yskä menee niin pitkälle, että tulee keuhkotauti esille, niin silloin tämä keuhkotauti on täytynyt olla taipumuksena, synnynnäisenä taipumuksena meidän organismissamme. Heikkoutta, jotakin, on meissä siihen suuntaan täytynyt olla, sillä eihän usein saada keuhkotautia yskästä, vaan siitä parantuu useimmiten. Keuhkotauti koko Euroopassa on hyvin suuri vitsaus. Se syntyy jonkun perinnäisen taipumuksen nojalla. Yksilöllä täytyy olla jotakin mahdollisuutta, jonka hän on tuonut mukanaan, hän on voinut saada sen ruumiiseensa perintönä vanhemmiltaan tai esivanhemmiltaan, mutta hänen karmassaan on kuitenkin se taipumus, heikkous. Sen tähden meidän täytyy ymmärtää, että joskus ja hyvin usein sairaus on kotoisin menneisyydestä,

kaukaisesta menneisyydestä. Ja silloin on luonnollista, että kysymme, minkälainen on se menneisyys ollut ja mistä saattavat johtua erilaiset sairaudet? Mistä saamme taipumuksen sairauteen? Se on niin luonnollinen kysymys okkultistille, sillä totuudenetsijänä hän pyrkii ymmärtämään syntyjä syviä, ja sen tähden on niitä asioita koitettu tutkia.

Sitten meillä on toisenlainen sairaus, aivan toista laatua, semmoinen, joka koskee näennäisesti enemmän meidän sieluamme kuin ruumistamme, nimittäin se, joka on huipussaan mielisairautena. Ihminen voi siksi tulla. Ja jos ihminen esim. etsittyään totuutta, luettuaan paljon kirjoja, epäiltyään sinne ja tänne ja kysytyään kaikilta tulee, niinkuin sanotaan hulluksi, niin silloin syrjäiset ja lähimäiset ajattelevat sangen nopeasti, että siinä se nyt on, kun vaivasi päättään liikaa kaikenlaisilla, turhanpäiväisillä luvuilla, eihän siitä voi muuksi tulla, kuin hulluksi. Semmoinen arvostelu on tavallinen. Eivät sentään enää kaikki lääkärit niin sano, vaan että se on vain sivuilmiö, sillä hänen omassa olemuksessaan oli taipumusta mielisairauteen, ja hän tuli siksi sen nojalla, mitä löytyi hänessä. Se, että hän harrasti kaikkia tuommoisia asioita, johtui vain hänen sairaudestaan. Ja kun sitten kysymme lääkäriltä, miksi eivät sitten kaikki, jotka harrastavat kaikkia tuommoisia hassuja asioita, tule mielisairaaksi, saamme vastaukseksi: noh, ne eivät ole ehtineet ja niillä ei ole taipumusta, ja sitäpaitsi, kun se on vain sivuilmiö, niin se on sairalloista enemmän sielulliselta kannalta. Emme voi sanoa fyysilliseksi sairaudeksi, kun se on sivuilmiö, mutta fyysillinen sairaus on se mielipuolisuuden itu, mikä on muutamilla ihmisillä. Toiset ovat sielullisesti vähän lapsellisia, kun he harrastavat tuommoisia hassuuksia, mutta heillä on terve ruumis, eivätkä he tule hulluksi siitä. Tämä nyt on jonkun materialistisen lääkärin arvelu. Kuitenkin se on lohduttavaa totuudenetsijöille, sillä eivät nuokaan, jotka tulivat

hulluiksi näennäisesti sen takia, että harrastivat "hassutuksia", tulleet hulluiksi sen takia, vaan siksi, että heillä oli jonkinlainen taipumus mielisairauteen. Mutta kuinka tuo asia sitten on, jos me taas kysymme salatieteellisinä totuudenetsijöinä, että kuinka nuo asiat ovat? Silloin on meidän taas tehtävä ja tulemme tehneeksi merkillisiä havaintoja. Sillä voimme huomata, että ihmisissä on nyt tuo todellinen inhimillinen minä kaiken takana ja sitten on sielullinen astraliruumis, josta muodostuu mentalinen. Kun nyt katselemme ihmisiä, niin huomaamme, että muutamat ihmiset hyvin vähän kehittävät mentaliruumistaan, nimittäin että he muodostavat sängen vähän mentalista ainetta. He toisinsanoen elävät astraliruumiissaan, ja heidän tajuntansa viihtyy astralisissa tunteissa, haluissa, himoissa, tunnelmissa. He eivät välitä niin paljoa järjestään ja ajatuksistaan. On semmoisia ihmisiä, ja meidän täytyy sanoa, että he tekevät enemmän tai vähemmän tylsän ja tyhmän vaikutuksen. Ihmiset, jotka eivät välitä ajatuksen ja järjen toiminnasta, tekevät meihin sellaisen vaikutuksen. Se on yhtä lajia ihmisiä. He ovat tyhmiä. Heidän astraliruumiinsa painuu mentaliruumiinsa kustannuksella, ja jäämme ihmettelemään, että mitähän siitä seuraa, minkälaisen karman he luovat, kun he tuolla tavalla elävät omissa vaistoissaan. – Sitten on toisenlaisia ihmisiä, jotka eivät paljon mitään välitä astraliruumiistaan, tunteistaan, himoistaan ja haluistaan, vaan antavat niitten aivankuin kuolla nälkään, ja kehittävät ajatusruumistaan, elävät ajatuksissaan, järjen toiminnassa. Silloin jonkun selvänäkijän silmälle se näkyy semmoisena, että heidän varsinainen astralimaailmansa kuihtuu ja mentalinen puoli paisuu, voimistuu, elävöityy. Tämähän nyt ei tietysti sinään olisi ehkä merkillistä, sillä voisihan se korjaantua, mutta ihmisellä on minuus takana, semmoinen, joka ei ole tämän päivän lapsi, ei ole syntynyt tämän elämän ohella, vaan joka on ikuinen ja joka



tahtoo totuutta, rakkautta, valtaa kaikkea elämän yli. Sen omassa olemuksessa asuu ne sinetit, jotka ovat painetut enkelten taholta, ja sen tähden tämä minuus ei ole ollenkaan tyytyväinen, jos se huomaa, että sen käyttövälineet kehittyvät epätasaisesti. Jos katselemme semmoista ihmistä, joka on kasvattanut älypuolta itsessään kerrassaan kaikkien tunteitten kustannuksella, niin huomaamme, että hän, jos se ei tapahdu tässä elämässä, syntyy seuraavassa elämässä semmoisilla taipumuksilla, että hänellä on äly voimakkaana ja älyä hän ponnistaa siinä elämässä, ja jos hänellä on toisia luonnollisia vaistoja, ne hän kieltää ja painaa alas, hän on kuin tyranni. Ja me huomaamme, että hän silloin vähitellen tulee omassa personallisessa olemuksessaan tunteettomaksi, kylmäksi, vaikei hän sitä tahtoisi. Hän ei osaa tuntea, hän elää vain älyssä ja tunteet pakenevat häntä. Hän ei tule helläksi mistään, ei itke, ei naura. Hän alkaa tuntea itsensä enemmän ja enemmän yksinäiseksi, hän ei tiedä, missä hän elää. Koko tämä maailma voi muodostua hänelle aivankuin näytelmäksi, joka on hänen ulkopuolellaan. Hän elää vaan järjessään. Ja hänellä on kuitenkin astraliruumis, jonka toinen puoli on paljasta tunnetta. Mikä silloin seuraa tästä, että hän omasta halustaan elää vain älyssään, järjessä, ajatuksessa? Vaikei hän ole astraliruumistaan voittanut, okkultisella tavalla ei ole sitä puhdistanut, hän on aivankuin jonkinlaisesta personallisesta halusta yrittänyt elää järjessään. Mikä on siitä seurauksena? Siitä on seurauksena, että hän alkaa kuulla ääniä, hän saa niinsanottuja kuulohallusinatsioneja. Astraliruumis hänessä ei saa mitään esiintymislupaa hänen tajunnassaan, ja silloin tunneruumis tekee itsensä tiettäväksi ja hän alkaa kuulla ääniä, ja tiedämme, että se on ensimmäinen askel mielisairauteen. Tavallisesti äänten kuuleminen muodostuu vainomaniaksi, että hän kuulee kaikenlaista, mitä hänestä puhutaan. Häntä moititaan, vää-

rinymmärretään, hän tuntee tai uskoo, että häntä vainotaan. Jos hän on tutkinut nykyaikaisia yliaistillisia asioita, niin hän sanoo, että hänessä on kehittynyt telepaattinen vaisto. Hän kuulee henkien kuiskaavan, ja mitä toiset häntä vastaan tuumiskelevat ja panevat kokoon. Hän kuulee ääniä vieraista maista, ja jos mitä. Se on ensimmäinen askel mielisairauteen, ja se johtuu liiallisesta älyn painostamisesta, ilman että asianomainen ihminen on okkultisesti kasvattanut itseään, miten on vapauduttava himoista ja haluista. Sen tähden maailmassa yleensä ja noin umpimähkään on vaarallista puhua, että teidän täytyy kieltä kaikki himonne ja eläimelliset vaistonne, että teidän pitää tulla askeetiksi, niinkuin kristinuskon, ei ensimmäisinä aikoina, vaan myöhemmin lähdettiin ulos erämaahan ja vuoristoon harjoittamaan askeesia, jotta voitaisiin päästä omasta itsestään ja voittaakseen omia himojaan ja halujaan. Ei semmoista voi puhua ja saarnata ihmisille. Sehän vie heidät suoraan kohti kadotusta, sillä useimmat noista pyhimyksistä, itsekiduttajista erikoisesti, tulivat joko kaiken pyhyiden vastakohtaksi tai hulluiksi, jolleivät onnistuneet, tienneet, miten on meneteltävä. Mutta koko ponnistus oli sattuman varassa, kun se perustui siihen, että on voitettava ruumista, on piinattava, kidutettava, jottei sen himojen ääni kuulu. Ei se fyysillisessä ruumiissa asu, se voi olla eetteriruumiissa, mutta siihen se on tullut astraliruumiista. Jos ei puhdistu pitkällisissä ponnistuksissa, ja niinkuin nyt sanomme Kristuksen avulla, niin semmoisesta itsekidutuksesta ei tule mitään muuten kuin hyvin harvinaisissa tapauksissa. Sentähden aikanamme, kun on käytännössä psykoanalyysi, on tehty niin paljon havaintoja siitä, kuinka hirmuisen paha on ollut ihmiselle, jos hän on päättämällä päättänyt viedä itseään johonkin semmoiseen suuntaan, johon hänellä itsellään ei ole taipumusta, jos hän on kieltänyt itseltään liian paljon. Siitä on syntynyt sielun sairaus.

Se voi lopulta viedä vaikka hulluuteen. Sillä tavalla ihminen ei saa menetellä käyttövälineittensä kanssa, vaan järkipäisesti, oikean suunnitelman ja oikeitten tietojen mukaan. Mutta tämä on vaan huomattava, että semmoiset mielisairaudet, jotka voivat puhjeta yht'äkkiä ovat kuitenkin saaneet syynsä ja aiheensa jostakin menneisyydestä, jos ei tässä elämässä, niin jossain entisessä. Siinä on kasvatettu sieluruumiissa puolia yksipuolisesti, joka sitten lopulta on vienyt mielisairauteen. Se on tietysti jotakin määrättyä lajia, sillä voimme huomata, että sieluelämämme on toistenkin sairauksien takana.

Oli puhetta keuhkotaudeista, ja se on hyvin tavallinen vitsaus, niinkuin sanotti, koko Euroopassa ja Amerikassakin, voimme sanoa, niin merkittävää, kun se onkin, se on aivan kristikunnan vitsaus. Mistä se johtuu? Ainakin yhdestä syystä voivat okkultiset tutkijat olla varmoja ja yksimielisiä, sillä monessa tapauksessa, kun niitä asioita on oltu tilaisuudessa tutkimaan, on tehty määrätty havainto. Se on myöskin alkanut sielussa, ei itse keuhkotauti, vaan syyt, sielullisessa elämässä ja siitä langenneet ruumiiseen, eetteris-fyysilliseen ruumiiseen. Kun ne sitten eivät ole muuten poistuneet, niin luonto korjaa sillä tavalla, että se tekee siitä fyysillisen sairauden. Keuhkotauti on tavallaan kaunis tauti, aivan alkuperältään se ei ole tietävästi miellyttävä tautina, mutta se on tavallaan kauneista syistä lähtenyt. Se on lähtenyt siitä, että ihminen on – huomaamme, kuinka paljon on kristikunnassa – innostunut uskonnollisesti ja lähtenyt tavoittelemaan uskonnollista ekstaasia kokouksissa ja yhteisissä rukouksissa, eli päästä ekstaasiin, niinkuin lahkoissa täällä kristikunnassa on paljon ollut. Se on pyrkimys uskonnolliseen haltioitumiseen, mutta samalla sen rinnalla kulkee toinen ilmiö ja kulkee aina kristikunnassa ja se toinen ilmiö on, että nämä ihmiset, jotka näin tahtovat haltioitua, eivät ymmärrä, mitä se kaikki on, että

he tulevat toisia ihmisiä kohtaan hyvin suvaitsemattomiksi, ahdasmielisiksi. Kaikki, jotka luulevat olevansa pyhiä hetkellisen tunnelman nojalla, ovat ankaroita ja tuomitsevia toisia ihmisiä kohtaan, he näkevät niin paljon syntiä maailman kaikissa menoissa. He loukkaantuvat kaikesta, vaatteista, ruuasta, taiteesta. Kaikesta he loukkaantuvat hengessään ja esiintyvät tuomitsevana. He pyrkivät kyllä itse jumaliseen hartauteen, mutta heillä ei ole järkisyitä, minkä tähden he olisivat yksinkertaisia ruuassa ja juomassa. He tuomitsevat, kaikki muu on syntiä, pitää vaan haltioitua ja päästä tunnelmaan Jumalan kanssa. Ja siitä seuraa, että he halveksivat omaa ruumistaankin, he eivät hoida sitä, eivät pidä sitä kunniaassa. He voivat sen unohtaa, pitää mitättöminä ruumiillisia tarpeita jumalallisen elämän edessä ja sen seikan edessä, että pitää olla hyvissä väleissä Luojaan, ruumis ei ole mitään sen rinnalla.

Tämä on ollut juuri täällä kristikunnassa ja on vielä tänä päivänä yleinen ilmiö tämä uskonnollinen hartaus ja uskonnollinen tuomitsevaisuus ja uskonnollinen oman ja toisten ruumiin helveksuminen, ja mikä siitä on seurauksena? Keuhkotauti, sillä Jumala ei anna pettää itseään, tai luonto ei anna pettää itseään. Me emme saa halveksia mitään luonnossa. Meidän ruumiimme on Pyhän Hengen temppeli, ja me emme saa pitää sitä aivankuin jotakin halveksittua elukkaa, jota piiskataan. Sitä on hoidettava ja pidettävä kunnossa. Meidän täytyy oppia olemaan tasapuolisia kaikessa, jos tahdomme mennä eteenpäin, sillä kyllä me saamme silti paljon oppia voittamaan, ja emmekä menekään eteenpäin ilman voittoja, mutta ne eivät voi tapahtua väkivaltaisesti. Sen tähden keuhkotauti, joka on yleinen kristikunnassa, on nähtävästi aiheutunut siitä, että kristikunta on sen perästä, kun Jeesuksen oppi unohdettiin, ollut aivan umpimähkäisesti pimeydessä hapuileva ja vähän tietoinen uskonnollisesta pyrkimyksestä, uskonnollisesta ponnistelusta.

Jos ajattelemme kaukaisempia aikoja, niin harva meistä on ollut kokematta magiaa toisessa tai toisessa muodossa. Atlantiksella saimme kokea kaikki, sotkeuduimme ja sekaannuimme magiaan, joka melkein poikkeuksetta oli hieman mustahtavaa. Korkeampia asioita emme oikein älynneet, ja usein se magia siellä sai seksuaalisen luonteen, se on ihmisen sukupuolivoimia käytettiin maagillisiin tarkoituksiin, ja vaikka tietysti olemme hyvin paljon maksaneet sitä vanhaa velkaa ja päässeet siitä vapaaksi, eikä ole niin paljon vanhaa karmaa siitä, niin on kuitenkin tapauksia paljonkin, jolloin jotakin tuosta vanhasta velasta on jäänyt maksamatta, ja ilmenee siis jonkinlaisena vaikeana, raskaana karmana nyt yht'äkkiä. Se voi ilmetä erilaisissa muodoissa, esim. semmoisena vaikeana tautina kuin on kaatumatauti, selkäydintautina ja syöpänä. Ihmiset, jotka voivat olla kaikista hienoimpia, puhtaimpia ja kehittyneimpiä, voivat saada tällaisia tauteja, eivätkä siis nyt mitenkään ole niitä aiheuttaneet, mutta he nyt maksavat vanhan karmansa.

Eräs tauti, joka on hyvin yleinen esim. Englannissa, on reumatismi, on aivankuin meidän kristikuntamme vitsauksena. Ja mistä se johtuu, että nivelissä ja jäsenissä on kolotusta? Kun sitä koettaa tutkia, niin huomaa, että se on jonkinlaisessa yhteydessä vanhoillisten ajatustapojen ja ylpeyden kanssa sekä semmoisten pysyväisten, enemmän tai vähemmän itsekkäitten ajatusten kanssa. Se on aivankuin vallan käyttöä, ei vaarallista, mutta semmoista, että ihmisellä personallisena olentona on valtaa ja vapautta hallita toisia. Hän saa vähän määrätä ja käskä toisia. Ja tiedämme, että englantilaiset ovat erittäin edustavia tässä suhteessa. En tahdo sanoa, että he olisivat valtaansa käyttäneet väärin. He ovat järkevää, viisasta kansaa ja hyvin he järjestävät ja hallitsevat maailmaa. Siitä muodostuu jonkinlainen vanhoillinen jäykkyys meidän käyttövälineis-

sämme, ja jollemme huomaa, että mikä naurettava olento minä olen, kun määrään toisten yli, että minähän olen naurettava olento, niin se kiteytyy hänessä ja putoaa alas ruumiiseen esiintyen hirmuisena reumatismina.

Pikakirjoittanut Alpi Räisänen

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Ihmisen synty*, 1950.